

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **D. B.** ,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 30 lipca 2025 r.,
wniosku obrońcy o zasądzenie na rzecz D. B. zwrotu kosztów ustanowienia
obrońcy w postępowaniu kasacyjnym,
na podstawie art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. i art.
637a k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz D. B. kwotę 7200
(siedem tysięcy dwieście) złotych, tytułem zwrotu wydatku w
postaci ustanowienia obrońcy w postępowaniu kasacyjnym.**

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2025 r., I KK 133/24, Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację prokuratora na niekorzyść oskarżonego D. B. , wobec którego umorzono postępowanie o czyn z art. 258 § 1 k.k. i in. W punkcie drugim postanowienia Sąd Najwyższy obciążył Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

Pismem z dnia 17 kwietnia 2025 r. adw. B. O. , obrońca z wyboru D. B. , wystąpił z wnioskiem o wydanie postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania i zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz D.B. kosztów związanych

z ustanowieniem jednego obrońcy w łącznej kwocie 7456,20 zł, zgodnie z załączonym spisem kosztów. Według spisu kosztów na tę kwotę składały się: sześciokrotność stawki minimalnej za obronę w sprawie zawisłej przed Sądem Najwyższym, koszty dojazdu obrońcy z siedziby Kancelarii do Sądu Najwyższego oraz koszty korespondencji (k. 73-80).

Adwokat został wezwany do przedłożenia dowodu poświadczającego otrzymanie wskazanej we wniosku kwoty od D. B. (k. 82). W wykonaniu tego zobowiązania obrońca przesłał kopie trzech przelewów otrzymanych od D. B. na kwoty 4200 zł, 4200 zł oraz 4000 zł i oświadczył, że przelewy te obejmują zapłatę przez ww. całości wynagrodzenia za prowadzenie sprawy kasacyjnej oraz części wynagrodzenia za prowadzenie innej sprawy o odszkodowanie, toczącej się przed Sądem Okręgowym w Siedlcach (k. 86-89).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy należało częściowo uwzględnić i zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz D. B. kwotę 7200 zł.

Zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w sprawach z oskarżenia publicznego, w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego, wniesionego wyłącznie przez oskarżonego lub oskarżyciela posiłkowego, koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy, a jeżeli środek ten pochodzi wyłącznie od oskarżyciela publicznego – koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa. Przepis ten stosuje się odpowiednio w postępowaniu kasacyjnym (art. 637a k.p.k.). Do kosztów procesu zalicza się uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika (art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k.).

Kwestię ww. kosztów reguluje rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j.: Dz. U. z 2023 r., poz. 1964, ze zm.). Opłatę za czynności adwokackie ustala się w wysokości od jednokrotności do sześciokrotności stawki minimalnej (§ 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia). Zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 6 rozporządzenia, stawka minimalna za obronę w sprawie zawisłej przed Sądem Najwyższym wynosi 1200 zł, a więc jej

sześciokrotność jest równa 7200 zł. Jednocześnie zgodnie z § 16 tego rozporządzenia, wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego i kosztów advokackich może zawierać oświadczenie o wysokości kosztów obciążających stronę z tytułu wynagrodzenia adwokata. W braku takiego oświadczenia, opłatę ustala się w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej, chyba że okoliczności określone w § 15 ust. 3 przemawiają za innym jej ustaleniem.

Wobec tego, że adwokat złożył oświadczenie, o którym mowa w § 16 wspomnianego rozporządzenia i dodatkowo należycie udokumentował otrzymanie ww. kwoty (przedkładając: kopię umowy z klientem, z której wynika jego wynagrodzenie za prowadzenie sprawy w kwocie 7200 zł (k. 77 – 80 akt SN); spis kosztów oraz kopie przelewów od D. B. na łączoną kwotę znacznie przekraczającą 7200 zł) jak również złożył oświadczenie, że wspomniane przelewy stanowiły zapłatę całości wynagrodzenia za prowadzenie obrony w sprawie kasacyjnej i część zapłaty za prowadzenie innej sprawy, należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz D. B. kwotę 7200 zł tytułem zwrotu wydatku w postaci ustanowienia obrońcy w postępowaniu kasacyjnym. Żądanie zwrotu 7200 zł mieści się zatem w udokumentowanych wydatkach oraz nie przekracza sześciokrotności stawki minimalnej (§ 15 ust. 3, § 16 oraz § 11 ust. 2 pkt 6 wskazanego wyżej rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości), odpowiada też charakterowi i wadze sprawy, nakładowi pracy adwokata oraz uwzględnia prowadzenie postępowania na rozprawie przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku obrońcy co do zwrotu kosztów dojazdu do siedziby Sądu Najwyższego na rozprawę oraz kosztów korespondencji. Opłata za czynności advokackie obejmuje bowiem szerokie spektrum czynności podejmowanych w sprawie. Co prawda w spisie kosztów obrońca wskazuje, że zwrot kosztów dojazdu i zwrot kosztów korespondencji wynikają z umowy z oskarżonym, jednak zasada umowności ustalania opłat za czynności advokackie, uwzględniająca prawa rynku, obowiązuje tylko między stronami umowy. Umowa ta jest wiążąca tylko w relacji pomiędzy obrońcą będącym adwokatem i tymże klientem (jego mocodawcą). Ustalona w umowie wysokość opłat za czynności advokackie nie musi stanowić podstawy zasądzenia przez sąd poniesionych przez

tę stronę kosztów zastępstwa prawnego (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2024 r., I KZ 7/24). Toteż wskazanie w spisie kosztów dodatkowych kwot wynikających z umowy nie dawało podstawy do tego, aby zostały one odrębnie zasądzone na rzecz D. B. .

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[a.ł.]